

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 4. Vsus terminorum dißimilium, & contrariorum in Theologia mystica
exemplis ostenditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NIVT

128

Et hac ratione sæpe etiam in sacra Scriptura nomina creaturarum infimarum, cuiusmodi sunt bos, leo, aquila, &c. Deo tribuuntur, ad eius sublimes proprietates aptius declarandas, quod optimè docuit D. Thomas 1. par. quæst. 1. articulo 9. ad 3. his verbis. Ad tertium dicendum, quod sicut docet Dionysius cap. 2. Cælesti. Hierarch. magis est conueniens, quod diuina in Scripturis tradantur sub figuris vilium corporum, quam corporum nobilium, & hoc propter tria: primo, quia propter hoc magis liberatur humanus animus ab errore, manifestum enim apparet, quod hæc secundum proprietatem non dicuntur de diuinis, quod posset esse dubium si sub figuris nobilium corporum describerentur diuina, maxime apud illos, qui nihil aliud à corporibus nobilibus excogitare nouerunt. Secundo, quia hic modus conuenientior est cognitioni, quam de Deo habemus in hac vita, magis enim manifestatur uobis de ipso quid non est, quam quid est, & idè similitudine illarum rerum, quæ magis elongantur à Deo, ueriores nobis faciunt estimationem, quod sit supra illud, quod de Deo dicimus, uel cogitamus. Tertio, quia per huiusmodi, diuina Magis occultantur indignis, &c.

Hæc ergo ratione Doctores Mystici imperfectis terminis ad res perfectas declarandas sæpe utuntur, quo pacto Rusbrochius lib. 2. cap. 24. de ornatu spiritualium nuptiarum feruentissimum in Deum amorem, impatientem uocauit inquitens: Hic amoris astus, quædam interna, impatientia est, quæ rationi morem gerere, & obsequi non uult, donec re amata potiat. Et Diu. Bonauentura, itiner. 4. æternit. dist. 5. artic. 2. perfectam Dei amorem, summam amentiam appellauit: quo pacto plures alias similes locutiones in Doctores Mysticos inueniuntur, quæ si ad proprietatem uerborum attendantur, omnino falsæ, ac reiiciendæ sunt, secus uerò, si sensus inspiciatur, qui congruentius per huiusmodi imperfectas locutiones exprimitur.

§. III.

Usus terminorum dissimilium, & contrariorum in Theologia & Mystica exemplis ostenditur.

18. **H**Ac etiam de causa terminis dissimilibus sæpe utuntur, cuius rationem optime tradidit citatus Dionysius ubi supra, his uerbis: Aliquando super substantialis Deitas ab eisdem laudatur scripturis honestissime, ac penè diuine, dum in eius laude dissimilibus utuntur signis, hic eam appellantes nominibus, quibus non quid sit, sed quid non sit dicitur. Hoc enim uerius, ut arbitror, in ipsa est, & de illa proprie magis asseritur, nondum illam esse aliquid negamus, ex his, quæ sunt, uerum profecto loquimur: si ergo in diuinis rebus negationes quidem ueræ sunt: affirmaciones uerò nequaquam tantis arcanorum latebris congruunt, illa sanè conuenientior in rebus inuisibilibus erit expressa, quæ per dissimilia signa monstratur, &c. Vbi Hugo Victorinus rectè subiungit. Non solum idè dissimiles figuraciones probabiles sunt, quod supermundi alium excellentias ostendant, sed etiam, quod nostrum animum magis, quam similes figuraciones à materialibus, & corporalibus reducant, nec in se quiescere sinunt, &c. Quod etiam ex his, quæ nuper circa terminos imperfectos ex eodem D. Dionysio, & D. Thoma diximus, magis confirmatur.

19. Ob similem quoque rationem terminis contrarijs ad eandem res significandas prædicti Doctores Mystici sæpe utuntur: quo pacto citatus Dionysius, ubi supra, ut
excl.

excellentiā quietis non otiosā, aut remissā, qua intellectuales illæ substantiæ fruuntur, exprimeret, *immunē quietem appellavit*, cum tamen, iuxta verborum proprietatē, immunitas quieti omnino aduersetur. Similiter summam sapientiam non solum eandem substantiarum intellectualium, sed etiam ipsius Dei, appellavit, tam loco citato, quam ca. 7. de diuinis nominibus, *amentem, stultam, & irrationabilem*, huiusmodi appellationem ex Apostolo 1. ad Corinth. 1. num. 25. deducens, & quamuis, iuxta verborum proprietatem, amentia, & stultitia, sapientiæ omnino aduersetur; per huiusmodi tamen contrarios terminos, sublimis illius sapientiæ eminentiam congruentius declarauit, vt D. Thom. super citatum Dionysij locum, & D. Bonau. cap. 3. de Mystica Theologia p. 4. bene explicat.

§. V.

Terminorum superperfectorum in Mystica Theologia, vsus, ad idem demonstrandum, adducitur.

TAndem, propter eandem rationem, terminos perfectos à Deo remouent, vt alios superperfectos illi tribuant, quo pacto sæpè D. Dionysius, in suis operibus, præcipue verò cap. 5. de Mystica Theologia, & cap. 7. de diuinis nominibus, asserit, Deum intellectualibus operationibus carere, & non habere intelligentiam, nec quietem, nec virtutem, nec vitam, nec substantiam, nec scientiam, nec veritatem, nec regnum, nec sapientiam, nec vnitatem, nec bonitatem, nec spiritum: cum tamen iuxta verborum proprietatem, certissimum sit, iuxta fidem, & Theologiam, hæc omnia in Deo omnino formaliter reperiri. Cæterum, vt denotetur, hæc omnia non conuenire Deo, eo modo, quo hæc nomina, ex his quæ in creaturis reperuntur deducta, significant, sed longè excellentiori modo, idè congruenter prædicta nomina à Deo remouentur, & non sapiens, bonus, &c. *Sed supersapiens, superbonus, &c.* appellatur, vt locis citatis ipsemet D. Dionysius docet, explica: q. etiam D. Thomas 1. p. q. 13. art. 3. ad 2. in quo etiam sensu, idem Dionysius loco citato ex Mystica Theologia, & D. Basilius lib. 5. contra Eunom. cap. 13. denominationem Patris, & Filij, & generationis Deo denegant, cum tamen sit fidei articulus, in Deo hæc omnia reperiri: vnde Theologus Scholasticus, qui ad solam verborum proprietatem, & rigorem scholasticum attendens, locutionem hanc dâmnatè, impudenter proculdubio se haberet, manifesteque ostenderet suam in Mysticis locutionibus, ac phrasibus ignorantiam.

Sed nullibi melius huiusmodi Mysticarum locutionum superperfectarum vis apparet, quam in locutione quadam, qua idem D. Dionysius c. 1. & 5. Mystica Theologiae vitur, appellans ipsam Trinitatem, *super Deam*, ac Deitatem illi denegans, cum tamen, si ad verborum proprietatem attendamus, aliquid supra Deitatem constituere, absurdissimum sit, nullum nomen Deo proprius, quam Deitatis nomen conueniat. Cæterum, iuxta conuenientissimam Theologiae Mysticae phrasim, Dei nomen à Deo relegatur, & aliquid supra Deitatem constituitur, vt scilicet per hanc locutionem denotetur, Deitatem nequaquam conuenire Deo, eo modo, quo nos concipere possumus, sed alio longè sublimiori, quem aptissimè terminus ille, *Trinitas super Dea* exprimit.